

Ölivia Musyk: «La mort fa por i com a conseqüència és tractada com un espai aliè i llunyà a la vida»

Estrenem en primícia «Prune» i conversem amb el duet sobre el projecte discogràfic 'Antich Ventura - Clamare'

Ölivia Musyk i The Bird Yellow | Elisabeth Mateu

El duet **Ölivia Musyk**, format per Clàudia Balletbó (veu) i la Isabel Archs (violí i piano), fa un any va presentar *Antich Ventura* (Masanai Records, 2021), que neix arran del dol de les i la necessitat de donar un sentit musical a la pèrdua. Ara la formació presenta la cara B que completa aquest projecte, *Clamare* (Amen Discos, 2022), tres peces que articulen la necessitat de prolongar l'adeu a través de col·laboracions d'artistes de diferent índole. Avui estrenem en exclusiva el clip de "Prune", tema inclòs en aquest àlbum, i en parlem amb elles.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=9UQjZd9xluo>

De què tracta la cançó "Prune"?

Parla del plor. Ens agrada imaginar que és un viatge aquós i melòdic per les diverses emocions que ens travessen quan plorem. Cantat i escrit des d'un espai de quotidianitat per fer més propera i menys individual l'acció de plorar.

Com n'heu plantejat el videoclip?

"Prune" s'ha sumat a l'univers del projecte artístic *A plor de pell* de Clàudia Serrahima a l'hora de

generar una peça audiovisual. El videoclip compta amb la direcció de Serrahima, Núria Gascón, directora de fotografia, i Laura Gil, directora d'art. Ambdues propostes vetllen per donar presència al plor des de la quotidianitat.

Per què vau escollir la col·laboració amb The Bird Yellow en aquest tema?

The Bird Yellow és un artista i amic que admirem moltíssim. Ens agrada molt la cura i la precisió del seu so i la seva veu és d'una altra galàxia! Ja havíem treballat amb ell, com a director dels nostres primers videoclips i quan vam començar a compondre una cançó en anglès i d'un color més jazzie vam tenir clar que volíem treballar-la amb ell. Ha estat un procés molt agraït, el Gerard és una persona molt implicada en allò que fa i ens hem entès molt. L'evolució de la cançó ha estat com veure florir a poc a poc el jardí. Estem molt contents!

Òlivia Musyk i The Bird Yellow Foto: Elisabeth Mateu

Parlem d'"Antich Ventura - Clamare". D'on sorgeix la idea per crear aquest treball?

Arran d'un període de temps on ambdues vam experimentar la pèrdua de persones molt properes. El fet de poder-nos acompanyar mútuament des d'un mateix pla, el del dol, ens va permetre viure la mort d'una forma més càlida i com un procés col·lectiu, no únicament viscut amb el nucli familiar. D'aquesta idea, de buscar un espai més lluminós per tractar la mort i alhora concebre-la com una etapa necessària de la vida, vam començar a crear *Antich Ventura*, un homenatge als nostres familiars morts. I un any després l'ha seguit el nostre segon EP, *Clamare*, continuació d'aquest treball sobre la mort, el dol i les formes d'expressar-ho.

De què heu volgut parlar a cadascuna de les dues parts?

Antich Ventura ha estat un exercici sobre la mort i la pèrdua. Els tres moviments s'han articulats a partir de l'obra de *La mort i la primavera* de Mercè Rodoreda, i a partir de les cartes de comiat d'una neta cap a la seva àvia. Pel seu costat, *Clamare* s'ha centrat en el dol i en les formes en què l'expressem. Per això hem volgut que fos un EP amb un epicentre de col·laboracions, per posar

èmfasi en el fet que, tot i que ho tractem de forma íntima i individual, estem parlant de processos que ens interpel·len a totes.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=uEzt_R5NxXk

Musicalment com heu concebut 'Antich Ventura'?

Antich Ventura, com dèiem, va sorgir sota la necessitat de cantar el dol a les nostres pròpies pèrdues, amb l'única finalitat de compartir aquest procés de creació. Els tres moviments es troben estretament relacionats amb el procés de dol, des d'una òptica lluminosa de tonalitats majors a manera de bàlsam, a excepció de "Sepultura en re menor". Cadascuna de les peces es va crear en un moment diferent però amb la veu i el piano com a punt de partida melòdic. "La mort i la primavera" és una dansa homenatge a la ciclicitat de la vida. "Sepultura en re menor" és una reinterpretació del tercer moviment de la primera simfonia de **Mahler**, la marxa fúnebre de Callot. "Ella tranquil·la" és un vals trencat de melodies familiars.

I 'Clamare'?

Clamare, va ser concebut des d'un primer moment com una obra col·lectiva, ja que trobàvem essencial compartir aquest procés amb altres artistes. És per això que cada moviment té un imaginari i una atmosfera diferent, perquè l'objectiu no era crear un EP com una sola unitat sinó apropar l'experiència de la pèrdua a les visions, sons i mons de les diferents artistes. "La xarranca" amb **Tarta Relena** en mode frigi ens transporta a un terreny de tradició popular que conflueix amb el toc underground d'enregistrar les percussions amb els bidons de gasolina del Pumarejo. "Encara ens surten flors" amb **Marina Herlop** parteix d'un poema acompanyat d'una música que no es resol mai, posant èmfasi a la idea de transformació constant de la mort. "Prune" amb **The Bird Yellow** és un viatge de tonalitats *jazzie* del llagrimer cap al món.

Creieu que la mort és un tema tabú? Què aporta la vostra música al procés de dol?

Creiem que culturalment és tractada com un tabú. Fa poc vam compartir un fragment de *Canto jo i la muntanya balla* d'Irene Solà que defineix a la perfecció la forma en què ens han educat en relació amb la mort: "Quina llàstima que es consumeixin ràpid els homes, i que els altres homes s'aferrin als cossos buits i els amaguin i els enterrin per no veure el que els passarà a ells també". La mort fa por i com a conseqüència és tractada com un espai aliè i llunyà a la vida. Per això ens agrada pensar que oferir un espai on es pugui donar importància i visibilitat a aquesta etapa, des d'una òptica lluminosa i fresca, pot ajudar a experimentar els processos de deixar anar d'una forma més lleugera. Si més no, durant els concerts es genera una experiència sobre el dol inevitablement col·lectiva.